शणसर्ज्जरसादीनि यानि द्रव्याणि कानिचित्। आग्नेयान्युत सन्तीह तानि तत्र प्रदापय।
सर्पिस्तैलवसाभिश्च लाक्षया चाप्यनल्पया। मृत्तिकां मिश्रयित्वा तं लेपं कुड्येषु दापय।
शणं तैलं घृतं चैव जतु दारूणि चैवहि। तस्मिन्वेश्मनि सर्व्वाणि निक्षिपेथाः समन्ततः। ५०२५
यथाच तन्न पश्येरन्परीक्षन्तोऽपि पाण्डवाः। आग्नेयमिति तत्कार्य्यमपि चान्येऽपि मानवाः।
वेश्मन्येवं कृते तत्र गत्वा तान् परमार्चितान्। वासयेथाः पाण्डवेयान् कुन्तीञ्च ससुहृज्जनां।
आसनानि च दिव्यानि यानानि शयनानि च। विधातव्यानि पाण्डूनां यथा तुष्येत वै पिता।
यथाच तन्न जानन्ति नगरे वारणावते। तथा सर्व्वं विधातव्यं यावत्कालस्य पर्य्ययः।
ज्ञात्वा च तान्सुविश्वस्तान् शयानानकुतोभयान्। अग्निस्त्वया ततो देयो द्वारतस्तस्य वेश्मनः। ५०३०
दह्यमाने स्वके गेहे दग्धा इति ततो जनाः। न गर्हयेयुरस्मान्वै पाण्डवार्थाय कर्हिचित्।
स तथेति प्रतिज्ञाय कौरवाय पुरोचनः। प्रायाद्रासभयुक्तेन स्यन्दनेनाशुगामिना।
स गत्वा त्वरितं राजन्दुर्य्योधनमते स्थितः। यथोक्तं राजपुत्रेण सर्व्वं चक्रे पुरोचनः।
इत्यादिपर्व्वणि जतुगृहपर्व्वणि पुरोचनोपदेशे चतुश्चत्वारिंशदधिकशततोऽध्यायः॥ १४४॥
वैशम्पायनउवाच॥ पाण्डवास्तु रथान्युक्त्वा सदश्वैरनिलोपमैः। आरोहमाणा भीष्मस्य पादौ जगृहुरार्त्तवत्।
राज्ञश्च धृतराष्ट्रस्य द्रोणस्य च महात्मनः। अन्येषाञ्चैव वृद्धानां कृपस्य विदुरस्य च। ५०३५
एवं सर्व्वान् कुरून् वृद्धानभिवाद्य यतव्रताः। समालिङ्ग्य समानाञ्चै बालैश्चाप्यभिवादिताः।
सर्व्वा मातृस्तथापृच्छ्य कृत्वा चैव प्रदक्षिणं। सर्व्वाः प्रकृतयश्चैव प्रययुर्व्वारणावतं।
विदुरश्च महाप्राज्ञस्तथाऽन्ये कुरुपुङ्गवाः। पौराश्च पुरुषव्याघ्रानन्वियुः शोककर्षिताः।
तत्र केचिद्रुवन्ति स्म ब्राह्मणा निर्भयास्तदा। दीनान् दृष्ट्वा पाण्डुसुतानतीव भृशदुःखिताः।
विषमं पश्यते राजा सर्व्वथा स सुमन्दधीः। कौरव्यो धृतराष्ट्रस्तु नच धर्म्मं प्रपश्यति। ५०४०
नहि पापमपापात्मा रोचयिष्यति पाण्डवः। भीमो वा बलिनां श्रेष्ठः कौन्तेयो वा धनञ्जयः।
कुत एव महात्मानौ माद्रीपुत्रौ करिष्यतः। तान् राज्यं पितृतः प्राप्तान् धृतराष्ट्रो न मृष्यते।
अधर्म्यमिदमत्यन्तं कथं भीष्मोऽनुमन्यते। विवास्यमानानस्थाने नगरे योऽभिमन्यते।
पितेव हि नृपोऽस्माकमभूच्छान्तनवः पुरा। विचित्रवीर्य्यो राजर्षिः पाण्डुश्च कुरुनन्दनः।
स तस्मिन्पुरुषव्याघ्रे देवभावं गते सति। राजपुत्रानिमान् बालान् धृतराष्ट्रो न मृष्यते। ५०४५
वयमेतदनिच्छन्तः सर्व्व एव पुरोत्तमात्। गृहान्विहाय गच्छामो यत्र गन्ता युधिष्ठिरः।
तांस्तथा वादिनः पौरान् दुःखितान्दुःखकर्षितः। उवाच मनसा ध्यात्वा धर्म्मराजो युधिष्ठिरः।
पिता मान्यो गुरुः श्रेष्ठो यदाह पृथिवीपतिः। अशङ्कमानैस्तत्कार्य्यमस्माभिरिति नो व्रतं।
भवन्तः सुहृदोऽस्माकमस्मान् कृत्वा प्रदक्षिणं। प्रतिनन्द्य तथाशीर्भिर्निवर्त्तध्वं यथागृहं।
यदा तु कार्य्यमस्माकं भवद्भिरुपपत्स्यते। तदा करिष्यथास्माकं प्रियाणि च हितानि च। ५०५०
एवमुक्तास्ततः पौराः कृत्वा चापि प्रदक्षिणं। आशीर्भिश्चाभिनन्द्यैतान् जग्मुर्नगरमेव हि।